

Mladí muži se smartphony na Po trati 2022

Full Po trati experience většinou zahrnuje hromadu frustrace tak zhruba od herní půlnoci do pár dní až měsíců po ní. Většinou z toho potom nejsou příliš výpravné reportáže popisující cestu týmu po Praze a jeho souboj s překážkami na trase. Tentokrát se nám to z tohoto pohledu nějak nepovedlo, protože zákysové luštění (nazvěme tak stav, kdy beznaděj nastupuje, ale po čase si to rozmyslí a jde radši o dům dál) nám zabralo pouhých (sic) 9 hodin ze hry a to na dvou šifrách, které jsme prolomili. Žádný náraz do zdi, jen do svodidel.

Tradiční spekulace nad zpravidla neexistujícím tématem hry byly letos v duchu nostalgické trasy (šifer, herních prvků). Dero pro nás sestavil mapy všech dosavadních stanovišť, jednak abychom vůbec trefili na start, a taky abychom měli zdroje k případným kulišárnám, co by si na nás zlomyslní organizátoři mohli připravit, jako třeba až nám vyjde tajenka “třetí stanoviště osmého ročníku”. To se naštěstí ve hře nestalo, ale kdyby ano, připraveni jsme byli. Stejně tak jsme letos byli připraveni i na potratí abecedy, opět Derovou zásluhou, abychom z toho nebyli zpruzení jako loni. To se stejně možná stalo, ale už si to nepamatuju, každopádně tabulku jsme skoro až prošoupali.

Za zvuků ruské diskotéky¹ luštíme startovní šifru. Takhle skoro po týdnu mám pocit, že nám to nějak ze začátku nešlo do hlavy, ale od prostředka až od konce tajenky začaly padat do systému. Nejvíc nám dala zabrat asi inverzní jednička. A nejvíc se (aspoň mně teda) líbila (protože jsem ji vyluštil) mřížka 6x6. Když máme dílčí šifry všechny, dumáme, kde je nějaká meta, ale při vší té analýze zapomínáme, že jsme vůbec nepoužili šedivý znak. Takže hlavně koukáme, co se děje okolo... *Staří lidé* odcházejí, *Chlupaté fraktály* luští, *Volové* se ošívají podobně jako my. Poslední heslo si musíme vyčekat.

Na složovku přicházíme druzí, ale to je, jak se po hře dozvídám od Toma, jen taková menší chyba systému, ve skutečnosti tam Volové byli o chlup před námi. Při luštění nás míjí odcházející důchodci. Mají nějaký suboptimální přesun, protože se nám je podaří dohnat někde v kopci směrem k dálnici. Dohnat a nepředechnat. Šifra totiž padla rychle, jen se místy chytáme věcí, které budou jasné až později – že jsou dvě pořadí řazení je totiž zjevná věc, ale použije se až nakonec.

Psal jsem dohnat, že? Z mé strany situace vypadala spíš tak, že mi dámy daly v kopci přednost a k našemu předvoji jsem dosupěl až ve chvíli, kdy už pánové hlásili jednotlivé nákupní centra. Ondra kreslí Prahu a já přispívám jen tím, že si pletu Floru a Harfu. Oboje má pět písmen a je mezi nimi F. Kdo by si to nespletl?

V ještě hřejícím slunci odcházíme proti proudu rychlobedny na Hutě. Tam už opravdu vedeme a ani tahle šifra nám moc zabrat nedá. V tomhle týmu se občas stane, že správný nápad si někdo spojí celkem bleskově a tak než stíhám pochopit, co se tam s těmi svátky děje, zápis do displeje je na světě a vyrážíme do Arborky.

Dáváme si to tentokrát trochu oklikou, díky které si můžeme prohlédnout satalické nádraží. Ondra nás galantně nechává sedět na lavičce poblíž severního přejezdu a pro zadání dobíhá. Zvedáme se z lavičky a jdeme na nádraží. Těch nádražních ulic je tam nějak moc, na to, aby to nebylo správné řešení. *Navíc* je tam za číslem šifry tečka značící, že se děje něco zvláštního.

¹ Tím myslím “hudbu”. Až to budu číst za 10 let, doufám, že jiná ruská diskotéka už bude dávno passé.

Sedáme si kousek od stromu se šifrou na zastávce autobusu. Nicméně brzo poznáváme čísla železničních tratí a přesedáme strategicky pod mapu linek PID, co kdyby to k něčemu bylo (nebylo), a že stejně hned půjdeme (nepůjdeme). Chtěl bych napsat, že je nám brzo jasné, že musíme přiřadit trať k pojmenování železničních reálií z obrázku, ale jak to tak bývá, *brzo* mohlo nastat po deseti minutách nebo i po hodině. Tentokrát to ale bylo asi dřív, protože jakmile jsme přišli na to, podle čeho se párování provede, tajenka na sebe nenechala dlouho čekat. A myslím si to proto, že mezi tím prvním (od začátku luštění šifry) a druhým brzo (před koncem luštění šifry) uplynulo poměrně dost času, kdy jsme zkoušeli párovat podle lícování mapy s obrázkem v různých orientacích, vypisovat si všechny možné tajenky s objekty v pořadí i na přeskáčku... ale nic z toho nebylo. SZKON nachytl i nás, ale naštěstí jen způsobil, že jsme se k tajence propracovali autorsky.

Autorsky jsme postupovali i u čističky, kde nás dohnal voy-a-ger. A ačkoliv jsme si mysleli, jak jsme chytrí a jak to s naší tabulkou dáváme levou zadní, předluštili nás, o tempora, o mores.

Těch pár minut, co nám tady nadělili, ale nebylo nic proti těm hodinám, které jsme ztratili hned na další šifře. Přicházíme, vytahujeme barevného hada, a říkáme, to bude nějaká morseovka. Odchází voy-a-ger. Odcházíme do hospody. Jsou na nás hodní, dostáváme ještě polívku a pivo, ačkoliv zavíračka klepe na dveře. Válime čtyřstěn. Řešíme barvy. Stříháme hada (tentokrát z toho nejsou fotky jako loni). Dero čte tajenku. Je to nějaká morseovka. Uf, hlavně, že to máme za sebou. Tipujeme něco okolo pátého až desátého místa. Tak nějak to bylo.

Tady si zase trochu spravujeme náladu, když unikátní linky identifikujeme hned. Jen si nejsme jistí, kam jdeme, když odcházíme. Po cestě si zdůvodníme, že nejdeme ke hřbitovu, ale až k parku. Už na mě jde únava a to ještě po cestě zkoumám žáby.

Luštění další šifry jsem viděl zhruba následovně: Přicházím k týmu. Je to barevné počítadlo. Dohadujeme se, jestli je to fotka nebo render. Mike ukazuje sešitek, kde má napsaná první písmena tajenky.

Od pole fouká a když luštění poblíž kapličky vede jen k tomu, že začínáme vymrzat, zvedáme se a jdeme do Kbel. Před místním dealerem Fordů rozbíjíme tábor. Dnes mi únava dává zabrat, panáka ve výloze považuju za kouřícího člověka. Docela se divím, když z dálky vidím, jak si k němu spoluhráči sedli. Tady se zase nějak ocitla jména v tabulce 12x31 a koukáme na nějaké řetízky. Odněkud se ozývá, že jsou to římská čísla. Mike odbíhá pro zadání další šifry. Je blízko. Je vtipné. Je to klávesnice. To jsem, myslím si, řekl já, neusnuv jen proto, že se mi nechtělo si sedat na studenou dlažbu a opírat se o sklo.

Vyrážíme dál. Jako profesionální závoj jen dumám nad tím, že na které šifrovačce jsem na Herlékovické už šifru hledal a nemohl pořádně najít. Stále to nevím. Každopádně, teď nehledám já, šifra je nalezena, vyluštna a jde se dál.

Před Fordem se nám stala ještě jedna nemilá věc. Přehřdily se nám hodinky a vůbec jsme neskočili do budoucnosti s vyluštnou šifrou!

Naštěstí, v dlouhodobějším měřítku, nás to přiblížilo k denním spojům MHD a zejména metra, protože na exponenty s čárkami jsme byli krátkí. Minimálně v chladnoucím poli na kraji Čakovic. Po nějaké chvíli bezvýsledného analyzování se zvedáme a jdeme na autobus.

Další kus si pamatuju jen z vyprávění starců a zahrnoval cestu na metro, cestu metrem, cestu zpět na Letňany, cestu zpět a následné zakotvení v McDonalds na Florenci. Já jsem, jak se mi

doneslo, spolu s Patchesem usedl, usnul, vstal, přeseďl a postup opakoval. Po snídaňovém menu jsme se nějak zbráborali a šifru vyluštili.

Zní to celkem jednoduše, ale v reálném čase uběhlo zhruba šest hodin, zaplněných proslápnutím několika slibných, ale slepých cest, nakouknutím do té správné, jejím opuštěním a časem znovunavštívením.

Dolušťujeme už v metru zpět, kde tentokrát nikdo nespí.

Na letňanském metru máváme Fraktálům, kteří, což ještě nevíme, bohužel stále luští pátou šifru.

Vracíme se zpátky na trasu, kde bezprostředně po vyzvednutí třinácté šifry zapadáme do tak hluboké alternativní cesty, že kdo ví, jestli bychom se z ní někdy vyhrabali, kdyby za půl hodiny neskončila hra.

Díky za ni!

A/eš